

Sygn. akt IV CNP 47/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w S.
z dnia 30 marca 2011 r.,
w sprawie ze skargi pozwanej o wznowienie postępowania
zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w S.
z dnia 15 stycznia 2010 r.,
w sprawie z powództwa K. G.
przeciwko D. Ż.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 stycznia 2014 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 30 marca 2011 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanej D. Ż. od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 10 grudnia 2010 r., którym oddalona została jej skarga o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 15 stycznia 2010 r. zasadzającego na rzecz powódki K. G. kwotę 28.000 zł wraz z odsetkami.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku pozwana w ramach uprawdopodobnienia szkody mającej wynikać z wydania zaskarżonego orzeczenia wskazała, że „została zmuszona do zapłacenia na rzecz powódki kwoty 25.634,00 zł, na dowód czego dołącza kopię potwierdzenia operacji przelewu z rachunku bankowego skarżącej z dnia 7 listopada 2011 roku. W rezultacie, przez wydanie zaskarżonego orzeczenia skarżącej została wyrządzona szkoda w wysokości 19.250,00 zł, na którą składa się zasądzona kwota wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19.12.2008 r. do dnia zapłaty (...)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wiąże się z koniecznością uprawdopodobnienia, że wydanie zaskarżonego orzeczenia spowodowało wyrządzenie szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody stanowi jeden z zasadniczych elementów konstrukcyjnych skargi, którego brak jest nienaprawialny i skutkuje jej odrzuceniem przez Sąd Najwyższy *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Samo natomiast wyrządzenie szkody stanowi jedną z zasadniczych przesłanek dopuszczalności skargi, z artykułu 424¹ § 1 i 2 k.p.c. wynika bowiem, że skarga przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, a wyjątkowo od prawomocnego orzeczenia sądu pierwszej instancji wówczas, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda. Jeżeli zatem z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie można łączyć szkody, skarga stronie nie przysługuje.

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie stanowiskiem uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, o którym mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., wymaga

przedstawienia wyodrębnionego wywodu prawnego przekonującego o tym, że szkoda została już wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy pomiędzy nią a wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141 oraz z dnia 26 czerwca 2008 r., I CNP 35/08, niepubl.). W celu spełnienia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarżący powinien ponadto powołać wszystkie znane mu fakty świadczące o istnieniu związku przyczynowego pomiędzy zaskarżonym orzeczeniem a spowodowanymi jego wydaniem stratami lub utraconymi korzyściami, a także wskazać dowody lub co najmniej ich surogaty, uwiarygodniające twierdzenie o powstaniu szkody (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16 oraz powołane postanowienie z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141).

Skarga nie spełnia tych wymagań.

Pozwana wprawdzie zawarła w skardze wyodrębniony wywód mający na celu uprawdopodobnienie faktu poniesienia uszczerbku majątkowego w określonej wysokości, dołączając dowód przelewu bankowego potwierdzającego zapłatę na rzecz powódki kwoty 25.634 zł, jednak nie przedstawiła żadnych argumentów na poparcie twierdzenia, że szkoda nastąpiła na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia. Analiza uzasadnienia skargi prowadzi do wniosku, że choć pozwana powołała się na taką właśnie szkodę, jej powstanie w istocie wiązała z wydaniem innego orzeczenia niż to, które zostało zaskarżone skargą, tj. wyroku Sądu Rejonowego z dnia 15 stycznia 2010 r. zasądającego na rzecz powódki K. G. kwotę 28.000 zł wraz z odsetkami. Skarżąca twierdziła bowiem jedynie, że przez wydanie zaskarżonego orzeczenia została zmuszona do zapłacenia powódce wskazanej w skardze kwoty. O wysokości szkody miała zaś decydować wysokość zasądzonej kwoty wraz z odsetkami.

W tej sytuacji skargę jako niedopuszczalną należało odrzucić (podobnie Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 września 2010 r., III CNP 29/10, niepubl.).

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

jw